

MIX

[HTTP://MIX.METHODISTA.HU](http://mix.methodista.hu)

IX. ÉVFOLYAM 83. SZÁM

TAIZÉ TALÁLKOZÓ PÉCSETT

► HUSZÁR ANNA (ÓBUDA)

Olyan csodálatos hétvégém volt! Taizé találkozón voltam, Pécsen!

Mi is ez a Taizé találkozó?

Taizé egy város Franciaország közepén, Burgundiában. 1940 augusztusában telepedett le ott Roger testvér egy szerzetesközösség alapításának tervével. Megalapította a Taizé Közösséget, melynek célja a keresztények közti szakadások orvosolása volt. A közösséghez egyre többen csatlakoztak, kezdetben protestánsok, majd később katolikusok is. Nemcsak több országból, hanem már minden földrésről vannak, akik tagjai a közösségnek! Minden év végén tartanak találkozót Európa valamelyik országában. Magyarországon ez volt a hatodik alkalom, újra Pécsen, mint 20 éve.

...és hogy miért volt csodálatos?

Sok-sok kicsi meglepetés került utamba újra és újra. Olyan különleges hangulata volt mindennek...talán a sok összegyűlt ember együttléte, talán az énekek, melyeket mindnyájan együtt énekeltünk, talán a gyönyörű pécsi templomok... De leginkább Isten mérhetetlen közelsége varázsolta azt a hangulatot, melyet nem felejték el!

Péntek délután úgy indultam útnak, hogy az egészről szinte semmit se tudtam. Mentem, mert egy szegedi barátnőm hívott. Kicsit később értem oda, mint kellett volna, de a kis eltéréseimmel együtt is beestem a Gospel koncert második felére. Soha nem hallottam még Gospel kórust, talán ez volt az oka, hogy így magával ragadt! Csak hallgattam, hallgattam és hallgattam...a kórus jellegzetes hangszíne, a különleges dallamvilág és a rengeteg szólam varázslatos keveredése, összemosódása és szétválása... Sajnos hamar vége lett, de szerencsére néhány piciny dallammorzsát sikerült útravalóul a fülembé csempésznem...

PÉCSI TAIZÉ HÉTVÉGE

A következő program a vacsora volt, ahol megtudtam, hogy körülbelül kétezren jöttünk el a találkozóra! A kapott szendvicseket egy iskola udvarán, a fűben ülve ettük, az udvar teljesen megtelt, sose vacsoráztam még együtt ennyi emberrel!

A napot egy nagy közös dicsőítés és imádságok zárták. A hatalmas Sportcsarnok (hiszen ennyi ember csak ott fér el együtt) most néhány estére Isten házává változott. A földön ülve, szorosan összehúzódva, hogy mindenki elférjen, dicsőítettük az Urat Taizé énekekkel. Mindenki talán egyre bátrabban énekelt, ami tudott, azt a saját nyelvén. Az egész Sportcsarnokot átjárta a sok szólam, a rengeteg ember sokféle hangszíne és a különböző nyelvek kavardása. Azt hiszem, Isten mégis értett bennünket. Mindannyian együtt beszélgettünk az Úrral, miközben piciny mécsesek pislákolnak körülöttünk és minden olyan ünnepélyessé, olyan varázslatossá változott. Nem akartam, hogy vége legyen, mégis útra kellett kelniük. Séta közben a sötétben, még énekelgettünk picit, meg beszélgettünk, és úgy éreztem, érdemes volt eljönni.

A többi napon is változatos programok tárultak eléink. Voltak kiscsoportos beszélgetések különféle nyelveken. Én az angolba mentem, de lehetett németbe, és még másik lehetőségek is voltak. Igaz, jórészt magyarországiak voltunk, de sokan jöttek a környező országokból, mint Horvátország, Szlovákia, Románia és Ukrajna. Sőt messzebb lévő országokból is ellátogattak a találkozóra. A mi kiscsoportunkba még egy svájci lány is került. Nem volt könnyű egymással angolul beszélgetni, főleg olyan témáról, hogy hogyan fedezzük fel Isten jelenlétét az ilyesmi találkozókra. Sokszor átváltottunk magyarra vagy németre, ki mit tudott jobban, és mindig akadt egy fordító, aki a többieknek is továbbbított. Majd elkezdtünk játszani, azt legalább minden nyelven ugyanúgy kell, és jobbnál jobb játékok kerültek elő, mindig támadt valakinek valami mókás ötlete. A vége felé már sokat nevtünk, hamar eltelt ez a délelőtt is.

Délutánonként sok programot szerveztek a város különböző templomaiban. Ezek jórészt előadások voltak, sokféle érdekes témáról (csak a legérdekesebbek):

- ▶ Hogyan fedezhetem fel Isten hívását az életemben?
- ▶ Remény jelei – az élet öröme: fogyatékkal élni
- ▶ Mit kezdhetünk a megszerzett szabadsággal?
- ▶ Miért olyan furcsák és haragosok a zsoldárok?
- ▶ Látás nélkül megtapasztalni Isten gondviselését
- ▶ Mit kaphatunk az idős emberektől?
- ▶ A csend, mint lehetőség, hogy mások meghallgassanak, vagy megkapjuk a kiengesztelődés szentségét

2

2000 FŐS TALÁLKOZÓ

Én a felsoroltak közül a legelsőt választottam, ami egy nagyon rövid ráhangolató előadással kezdődött, utána kiscsoportokban beszélgettünk. Nálunk egy fiatal hittan tanár vette a kezébe a dolgok alakulását, nagyon ügyesen. Volt tehetsége hozzá, hogy mindenből őszinte szavakat csaljon elő. Valószínű azért sikerült neki ilyen könnyedén, mert érdekelte, milyenek vagyunk, milyen gondolatok rejtőznek bennünk, miben vagyunk bizonytalanok, miben szorultunk biztatásra. Számomra sokat jelentett a beszélgetés.

A rengeteg program mellett, azért valami kis szabadidőnk is maradt, mikor a szegedi ismerőseimmel/ barátaimmal megpróbáltuk felfedezni Pécsset. Gyönyörű parkot találtunk, majd a közelében a Székesszékesegyház is megleltük. A látvány annyira magával ragadott bennünket, hogy még este dicsőítés után is tettünk egy sétát, hogy kivilágítva is láthassuk. Úgy érzem, nem volt véletlen, hogy a vasárnapi közös, búcsúzó Istentiszteletet itt tartották. Már mikor beléptem, sugárzott a falakból, hogy Isten házában vagyok, és Isten sincs messze. Az Istentisztelet is több nyelven szólt, akár csak a Taizé énekek, melyek most sem maradhattak el. Sokan kaptak pici gyertyákat, melyeket egy kislány gyűjtött meg egyesével, mindenkinek. Olyan varázslatos hangulat lengte be a templomot a gyertyákkal (melyek az Istentisztelet alatt csonkig égtek), az énekekkel, az imádságokkal, azzal, hogy még egyszer mi sokan együtt lehetünk, együtt dicsőíthetjük az Urat, együtt imádkozhatunk Hozzá, együtt lehetünk Vele.

Meg kell köszönnöm a pécsieknek, akik a találkozót megszervezték és rengeteg munkájukat adták bele. Köszönöm a metodista egyháznak, hogy szállást kaptunk Tőlük, és egy metodista Istentisztelet részesei is lehettünk, mely sokat adott nekünk. Köszönöm az új embereknek, hogy megismerhettem Öket.

Mégis leginkább az Úrnak mondok köszönetet mindenért, hogy utunkat Pécs felé terelte, hogy kiszakított a hétköznapiakból, hogy a lelkünkbe sok-sok csodás élményt csempészett, hogy legyen miről mesélni az otthoniaknak, és hogy a szívünket boldogsággal töltötte meg, hogy sokat mosolyogjunk, mert a boldogság ragályos!

MÉG TÖBB KÉP A MIX HONLAPON!
▶▶▶ www.mix.methodista.hu

ÚJ MISKOLCI TAGOK

▲ MIX újság 2009. november

A METODISTA ÚJSÁG ŐSZI SZÁMÁBAN AZ IDEI MISKOLCI TAGFELVÉTELEKRŐL OLVASHATUNK. A NÉGY ÚJ MISKOLCI TAG KÖZÜL KETTEN FIATALOK, AZ ALÁBBIKBAN AZ Ő BIZONYÁGTEVŐ SORIKAT KÖZÖLJÜK LE.

► SZUHÁNSZKI TAMÁS TEOLÓGUS HALLGATÓ

A futball gyerekkorom óta sokat jelentett számomra. A diósgyőri utánpótlás csapatban játszottam éveken keresztül. Mikor 2008. szeptemberben a tanulmányaim Pestre szólítottak a III. kerületben találtam egy jó csapatot.

Az utóbbi időben a futball rám nehezedett; mind fizikailag, mind lelkileg, mivel majdnem másfél órányira volt a kollégiumtól és a sulitól is a III. Ker. TUE. A közlekedési eszközökön tanultam, és tudtam, jóval többet kellene foglalkozni az igével és a tanulmányokkal, és feleslegesen pazarlom az időmet, energiámat. Úgy éreztem a futball egy gát. Február 6-án, pénteken este azzal a tudattal mentem haza edzésről, hogy vasárnap az első edzőmeccs és a következő héten átigazolnak Diósgyőrből. A teológián hétfőtől szombatig van oktatás. Vasárnap meg bajnoki meccs. Haza sem tudnék utazni, de még istentiszteletre sem tudnék menni, én pedig komolyabban szerettem volna venni a teológiát, ezzel pedig pont az ellenkezőjét érném el. Szóval péntek este útban hazafelé végig azon gondolkoztam, mit kéne tenni. Hazaérve így imádkoztam: „Uram! Ősszel Te elhívtál engem a szolgálatra, de mióta az eszemet tudom, futballozom, a futballhoz értek a legjobban, mi lenne a helyes?” Kinyitottam az Útmutatót, és az olvasmányos részének minden szava hozzám szólt, ez volt leírva: „Szeretnék neked szolgálni, de nem találok ennek helyes útját. Jöjj te hozzám, Jézusom! Sohasem foglak tudni szeretni, ha nem segítesz nekem! Oldd el a bilincsemet, ha igényt tartasz rám!”

Ezután úgy döntöttem, hogy vasárnap lejátszom a meccset, és abbahagyom. Kértem az Urat, hogy egy jót játszassak utoljára. Elmentem vasárnap, melegítés közben végig azon járt az eszem, hogy a templomban kéne lennem. Mit keresek én itt, miközben a családom annyit imádkozik értem? Elkezdődött a meccs, hihetetlen volt, minden csel, passz remekül jött ki, nem tudtak elválasztani a labdától. Az NB I-es ifi csapat és a mezőny legjobbja voltam. Nagyon jólestek a szülők gratulációi, majd megbeszéltem az edzővel, hogy abbahagyom a focit. Hazafelé a vonaton úgy éreztem, nem tudok leállni. Olyan jó volt az a meccs, hogy elfelejtettem az előtte levő félévnyi sínylődést.

Kedden lett volna a következő edzésem. Reggel kinyitottam az Útmutatót, a kiírt ige a Lk. 9,18-27 volt: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét értem, megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?”

ÚJ MISKOLCI TAGOK

Ez valóban így volt; a szurkoló szülőknél, embereknek akartam tetszeni. Nem mentem tovább edzésre. Azonban 1-2 hét pihenés után nagyon hiányzott. Néha jól esne újra egyesületben futballozni. De tudom, hogy nem lennék nyugodt, boldog. A kísértések ellenére is, amikor az Úrhoz közel vagyunk, fel sem merül ez a kérdés, hogy mi a fontosabb. Isten nagy szeretetének, irgalmának érezve azt, hogy valami nagyobb feladatot akar ránk bízni, amelyben nagyobb boldogságra és békességre tehetünk szert, immár egy nemesebb célért harcolva.

► KORMOS MÁRK A MŰEGYETEM HALLGATÓJA

Tamáshoz hasonlóan én is metodista családba születtem, és itt nőttem fel. 13 évesen tértem meg, és ezután sokat segítettem a gyülekezethez, főleg az ifjúsághoz tartozás. Én – bár gyermekkoromban is sokszor megfordultam a gyülekezetben - igazán csak ekkoriban kezdtem megismerni az egyházunkat, hogy milyen is: belülről nézve.

Tudom, hogy vagyunk egy páran, akik ugyanazon a nyáron, „egy hullámban” tértünk meg. Összekötött minket ez az élmény, így jó barátságok alakultak ki. Gyakran mentünk együtt táborokba, ifi alkalmakra, koncertekre és dicsőítésekre. Mi is csak közben vettük észre, hogy amikor kerestük a lehetőséget, hogy találkozzunk egymással és Istennel, sokszor nem metodista körökben találtuk magunkat. Sok-sok év alatt keresztény közösségek széles skáláját ismertem meg, ami mostanra már összeállt, és egy elég jó rálátást nyújt Az Egyházra (Church), beleértve minden keresztényt. Ezt csak azért mondtam, mert szerintem ez segített abban, hogy meglassam, hol is van a mi helyünk az Egészben, és milyenek vagyunk mi metodisták: kívülről nézve.

Tag lettem. Hogy milyen érzés? Azt hiszem ez is ugyanígy kétoldalú. Egyrészt nagyon jó, mert mindig is ez volt az otthonom, ide tartozom, körülvesz a szerető, családi légkör, ahol kényelmesen hátra lehet dőlni. Másrészt, tudom hogy mi az én részem, feladatom, ami szintén lehet nagyon jó, mert kaland és kihívás.

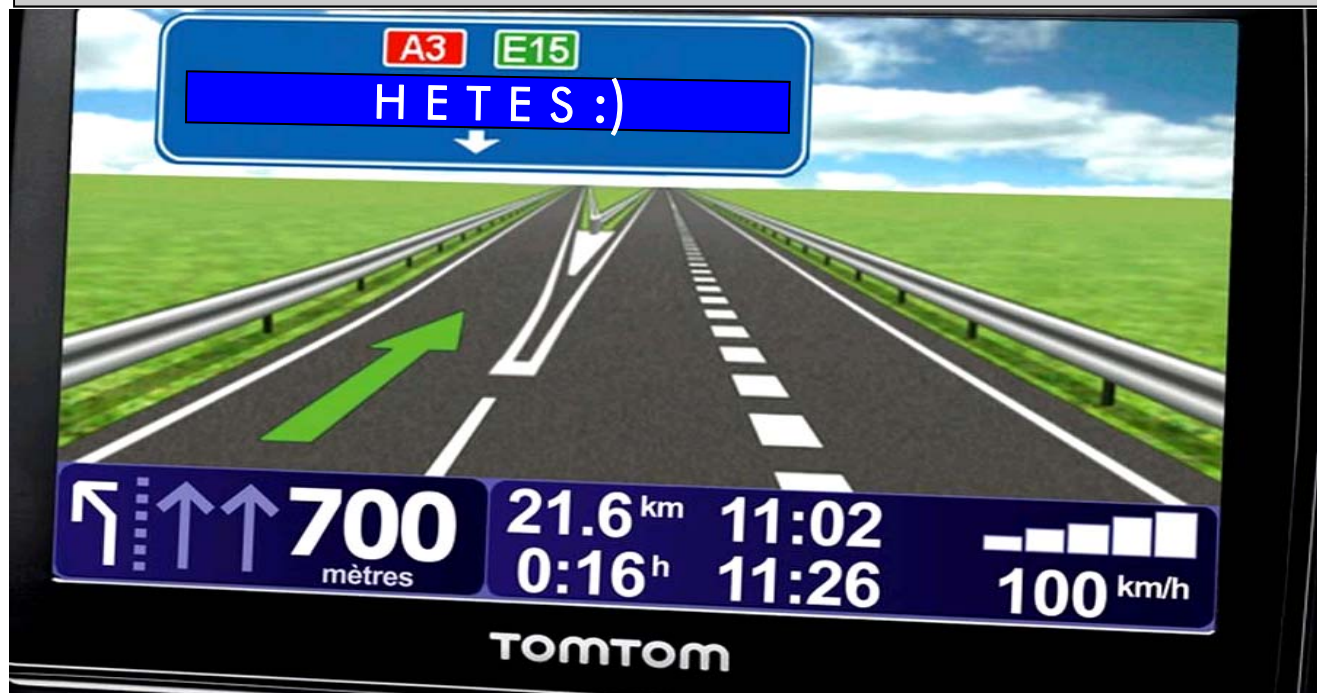
Ha ma valaki odajön hozzám, és elkezd mondani kívülről (jobb esetben felülről) nézve, hogy mi hiányzik a metodistától; erre azt szoktam mondani, hogy lehet hogy Isten azért mutatja meg neked a hiányosságokat, hogy te töltsd be azt a helyet.

KAPCSOLÓDJ BE TE IS A MIX ÚJSÁG ÍRÁSÁBA!

Szerkesztőségünk folyamatosan várja a személyes beszámolókat, érdekes írásokat!

E-mail címünk: khaled@vipmail.hu

NYÁRI BESZÁMOLÓK

ÚTVONALTERVEZÉS

► HORVÁTH ZOLTÁN (PAKS)

Július 15-19 között nyári ifjúsági tábor szerveztek Hetesen. Érdekesnek tűnt a téma: „Útvonaltervezés”, ezért jelentkeztünk is a táborra. Paksról 15-én estére tudtunk csak odaérni, így az első Istentisztelettről sajnos lemaradtunk. Mikor odaértünk, kipakoltunk, majd kicsit beszélgettünk a teaházban. Az este végén volt egy napzáró áhítat. Másnap reggel is volt egy áhítat, és dicsőítések. Később volt egy előadás, aminek a témája a hivatás volt. Érdekes volt a téma, hallhattunk bizonyosságtételt is az előadótól arról, miként tart meg Isten minden helyzetben, hogy ad megfelelő anyagi háttérrel pl. ha gyermekeket akarunk vállalni. Tehát nem kell nekünk mindenért aggódnunk, majd Isten megadja azt, amire szükségünk van, ahhoz, amit vállalunk. A hivatásunkat is Istenre kell bízni, ő az, aki tudja mire hívott el minket. Ezután kiscsoportokra osztottak bennünket. A mi csoportunk ismerkedős játékokkal kezdett, majd továbbbeszéltük az előadás témáját. Ebéd után indultunk Balatonra fürödni, az egész csapat jött. A nagy labdázásban jól el is fáradtunk. Este volt egy Istentisztelet, amit a szekszárdi körzet lelkésze Kovács Zoltán tartott, majd utána teaház.

A pénteki előadáson a párválasztás volt a téma. Érdekes volt, az előadó elmesélte, hogyan találkozott a férjével és hogy történt a kezdetektől a házasságig. Mondta, hogy az elején nem is gondolta volna, hogy ebből lesz valami, de aztán mikor együtt szolgáltak, akkor egyre jobban megismerték egymást, és akkor kezdett mélyebb lenni a kapcsolat. A tanulság az, hogy előbb szolgálni kell és keresni Istent, akkor Ő majd a párt is megadja az embernek. Nem szabad erőltetni a keresést és nem szabad kétségbe esve kutatni. A párválasztás talán a legfontosabb döntésünk, mert az egy életre szól, míg a hivatásunkat akár még menet közben is megváltoztathatjuk, persze az sem egyszerű. A kiscsoportban beszélgettünk még erről a nem könnyű témáról. Elmondták a lányok is és a fiúk is a gondolataikat, a szempontjaikat, hogy kinek mi a fontos a párválasztásnál, és ki hogyan mit vár a másik féltől. Nem is tudtuk lezárni ezt a beszélgetést, mert kevés volt az idő, ezért ebéd után, újra összeült a kiscsoport, de most nem „kötelező” jelleggel. Még beszélgettünk majdnem 2 órát. A végén imádkozhatott mindaz, aki szeretett volna zárásképp.

ÚTVONALTERVEZ-ÉS?

Este volt egy istentisztelet, amit Kurdi Zoltán tartott. Engem megbíztak egy igeszakasz felolvasásával, amit szívesen megtettem, bár eléggé izgultam. A szombati előadás témája az imádság volt. Az előadó beszélt az imádság fontosságáról, arról, hogy mindent imádságban Isten elé kell vinni. A kicsoportban folytattuk, hogy beszélgetni kell Istennel a kis belső szobánkban, az imádság személyes legyen, lehet hangosan is, vagy halkán. Megbeszéltük, hogy ki, hogy, mikor szokott, mit részesít előnyben. Ebéd után volt egy kis vihar, ezért lehűlt az idő. Este volt Istentisztelet amit Gyurkó Józsi tartott, aminek a végén kézrátételes imádságot lehetett kérni személyesen, ki, amiben szeretett volna pl megerősödni, vagy változtatni. Én kértem, hogy jó bizonyoságtevő tudjak lenni a munkahelyen és a családomban, aztán bízni tudjak abban, hogy ha szolgálok az Úrnak, akkor minden más ráadásaként megadatik, meg, hogy megértsem az elhívásomat, hogy hol akar látni az Úr. Előre menve lehetett venni az áldást.

Később volt egy beugró nevezetű játék, majd az utolsó áhítat, ahol mindenki gyertyát gyújtott, majd valamiért köszönetet mondhatott a héttel kapcsolatban Istennek. Ezek után lehelyeztük a gyertyát egy köszönöm felirat köré a földre, végül együtt egymás kezét megfogva elmondtuk a Miatyánkot. A nap zárásaként még utójára lehetett beszélgetni, teázni a teaházban. Az utolsó nap reggelén segítettünk összepakolni a teaház sátrát, meg a matracokat, amiken aludtunk. A hét zárásaképp volt egy Úrvacsorai Istentisztelet. Én nagyon vártam, hogy megkapjuk az ígés kártyát, mert a héten is szó volt róla, hogy Isten leginkább úgy beszélget az emberrel, hogy imádkozik, majd választ kaphat a bibliából, vagy esetleg személyes ígén keresztül, de ez elmaradt. Viszont kaptunk egy üres kártyát, amire mindenki ráírhatta, hogy a héten mit értett meg, milyen ígét helyezett Isten a szívére.

Összegzésképp: talán ez volt a legjobb tábor, amiben voltam, nagyon jó volt a társaság, nagyon jók voltak az előadások, a témák, szinte haza sem akartam menni, szívesen maradtam volna még pár napot. Most jöhetnek a hétköznapiak, visszamenni a „világba”.

Amit megértettem, hogy nagyon fontos a személyes kapcsolat Istennel, hogy mindenért sokat és kitartóan kell imádkozni, amíg választ nem kapunk, ami jöhet a Bibliából, ígés kártyából, egy beszélgetésből, de mindenképp olvasni kell a Bibliát odafigyelve, mert azon keresztül beszél hozzánk leginkább Isten. Minden utunkat Istenre kell bízni, minden dologban az Ő vezetését kell kérni, mert ami tőle jön, azaz ami igazán jó nekünk is. Minden nap meg kell lennie az egyéni csendességnek, amikor beszélgetünk Istennel, ha lehet akkor reggel, de persze ezt eddig is tudtam, de nálam ez nem mindig megoldható a munkabeosztás miatt. Megértettem azt is, hogy a párválasztásban a legjobb, ha hívó társat keresünk, mert sok kellemetlenségtől óvjuk meg magunkat. Persze az sem lehetetlen küldetés, ha a világból választunk, de sokkal nehezebb az eltérő szemlélet, stb. miatt. A pályaválasztást is Istenre kell bízni, persze ez azért még menet közben változtatható, nem úgy, mint a párválasztás, ami egy életre szóló kell, hogy legyen. Tehát az útvonaltervezés témájában érintettünk minden lényeges és sokakat foglalkoztató kérdést, így csak hálát adni tudok Istennek, hogy elvitt ebbe a táborba, és köszönetet mondani neki is és a szervezőknek is, akik olyan sokat fáradoztak ennek a tábornak a létrejöttében!

MÉG TÖBB KÉP
A MIX HONLAPON!
▶▶▶ www.mix.methodista.hu

EVEZZ A MÉLYRE!

▲ MIX újság 2009. november

HITMÉLYÍTŐ 2009

► KERN MÁRIA (BUDAKESZI)

A délelőtti előadásokon, Dániel és barátai életét néztük meg. Amin keresztül beszélt Frigyes bácsi az élet kihívásairól és az abban való helytállás mikéntjéről. Ők a jelleműeknek köszönhetően kerültek a király udvarába. A jellemüket az Istennel való kapcsolatuk határozta meg. Számukra ez volt a legfontosabb és ennek a kapcsolatnak alkotó része az imádság. Dániel és barátai a harcaikat imádságban élték meg és Isten megáldotta az életüket.

Ami számomra fontos és megragadó volt az előadásokból az az, hogy a belső lényem mindig kapcsolatban legyen az Istennel. Ne a külső hatások, a körülmények változása határozza meg, a kapcsolatot, de képes legyen a változásra.

Ne az előnyök szerint cselekedjek, hanem Isten életemre vonatkozó akarata legyen az első. Merjem vállalni az Istennel való kapcsolatomat, és ápoljam is azt mindig. Nem kell félni az emberektől, mert ők nem tehetik tönkre az Istennel való kapcsolatot. Csak rajtam múlik, hogy hogyan ápolom ezt a kapcsolatot, az én felelősségem. Isten pedig használni is akar minket, engem az imádságon keresztül. Délután a jelenben élő emberek tettek bizonyosságot az ima tapasztalataikról, harcaikról. Számomra nagyon jó volt hallani az ő megtapasztalásaikat, és segített tisztábban látni a magam helyzetét.

Ezek után kiscsoportokban, vezetők segítségével átgondolhattuk, rendszerezhattuk, átforgathattuk gondolatainkat, és kipróbálhattuk, gyakorolhattuk minden nap egy-egy imaformát - hálaadás, bűnbánat, közben járás, szemlélődés. A hét lendületet adott, vágyat ébresztett bennem, hogy intenzívebben imádkozzam és ápoljam a személyes kapcsolatomat Istennel. Lehetőség is volt már a tábor elejétől kezdve, arra hogy ezt megvalósítani is lehessen. Nagyon gyakorlati volt számomra a hét, és az a döntésem született, hogy ezt a gyakorlatot szeretném megélni a további imaéletemben. A megvalósítás az élet kihívásai között most kezdődik, de van mihez kihez visszatérni és belekapaszkodni. Isten kegyelme nélkül még ez sem mehetne.

„Az Úr ma ifjakat hív, mert forr a nagy világ, sok ifjú kell a gátra, ki mind egészset ad, ki nem saját erővel tesz hősi tetteket, az Úr ma ifjakat hív el, kit Lelkével vezet.”

BEVETÉS BESZÁMOLÓK

► CSÁSZÁR HAJNALKA (SZEGED)

Gyurkó Jóska testvér már várt bennünket az állomáson. Utazásunk során nővéremmel együtt már próbáltunk bekapcsolódni a munkába, hiszen a többség már előző nap óta tevékenykedett.

Egész úton-míg az állomásról Kürtöspusztára értünk-különös izgalom volt bennem. Majd miután Jóska „biztatott”, hogy mindenre készüljünk föl, talán egy kis félelem is felbukkanni látszódott. De ez csak addig tartott, míg meg nem érkeztünk, s miután kiszálltam a kocsiból-nagy lelkesedésemben-az első lánykát, akit megláttam rögtön kérdezgetni kezdtem. Nem meglepő módon, nem válaszolt. De ez csak addig tartott, míg el nem kezdődött a játék.

Egy bevetés mindig meglepetés. Próbálhatjuk felmérni, hogy mire is számíthatunk, de a legjobb benne, hogy Isten annál mindig többet ad, mint mi gondolnánk. Töprenghetünk azon, hogy mi fog ránk várni, milyen dolgokkal kell majd szembenéznünk, de a lényeg az, hogy teljes erőbedobással és nyitott szívvel várjuk Isten ajándékait, s tervét, melyet általunk akar elvégezni.

A bevetések során megtapasztaltam, hogy rendelkezünk bármilyen talentumokkal, tulajdonságokkal is, ha készek vagyunk az Úr munkatársai lenni, Ő megáld és erőt ad mindazon helyzetekhez, melyekkel találkozni fogunk.

„Isten ajándékait gyermekbőrbe csomagolja” (Böjte Csaba) A gyerekekkel töltött idő, valóban ajándék volt. Az elején, mikor közösen válogattuk betűtészta-ból, hogy milyen betűkből áll a nevük, amikor közösen játszottunk, beszélgettünk egy-egy bibliai történetről, vagy énekeket tanítottunk nekik. Volt egy kedvencük, amit mindig úgy kértek, hogy énekeljük el a „Glórist”. Szerettem, mikor ezt énekeltek, teli torokból: "Nem lesz egyedül a szívem többé, glóri, halleluja, mert velem van az én Uram mindörökké, glóri, halleluja." S ezt ismételték egyre gyorsabban, és ha véget ért, akkor újból és újból ezt akarták énekelni.

KÜRTÖSPUSZTA

► KERN MÁRIA (BUDAKESZI)

Nagyon lelkesen és boldogan érkeztem, alig vártam, hogy tehessek valamit. Alig vártam, hogy jöjjenek a gyerekek és megkezdhessük majd a foglalkozást. De ez az állapot estére megváltozott. Elkezdtem félni és kérdéssé vált, hogy tényleg itt kell-e lennem. A délutáni lelki készülésben olvasott igébe próbáltam kapaszkodni. Ez az íge: Zsoltárok 23,6 „*Bizony, jóságod és szereteted kíséri életem minden napján.*”

A következő napokban jöttek a gyerekek a foglalkozásokra délelőtt és délután. Közösén énekeltünk, játszottunk, barkácsoltunk, de tanítottuk is őket, hogy Isten számára ők mennyire fontosak, és hogy mindenki mehet hozzá. Körülbelül 10 gyerek volt, akik minden nap délelőtt és délután jöttek. Mellette még kb. 20 gyerek vett részt valamelyik programon.

A felnőttek is elég sokan megfordultak az esti Istentiszteleteken. Jó volt ezeket látni. Mellette pedig magamban sokszor azt éreztem, hogy nekem nagyon nehéz a gyerekekkel foglalkozni. Erőtlennek és bölcstelennek éreztem magam a feladathoz. De jó volt megtapasztalni, hogy a szolgáló csapatból mindig ott volt valaki, aki kisegített, vagy átlendített a nehéz percekben. Az imatámogatás is meg volt a munkánkhoz, ami nagy segítséget jelentett. Így minden nap megtapasztalhattam, hogy gyengeségeimet Isten szeretete és jósága kíséri. A kürtöspusztai bevetés minden történéését Isten gazdag áldása kísérte.

MISSION NOT IMPOSIBLE!

► HORVÁTH ZOLTÁN (PAKS)

Mi csak péntek este érkeztünk Kürtöspusztára, de amit láttunk a 2 napban, az is nagyon sokat jelentett, érezni lehetett, hogy Isten ott van az emberek között. Nagyon jó volt látni a gyerekeket, hogy ragyogott a szemük, és boldognak tűntek, hogy foglalkoztak velük a gyermekmunkások. Látszott mennyire vágnak a szeretetre. Az utcai szolgálat, nagyon nehéznek tűnt, de érdekes volt. Voltak emberek, akiknek az utcáról énekeltünk, voltak akik behívtak az udvarba is, de mindannyian meghallgatták az énekeket, nyitottnak tűntek.

Voltak fiatalok, akik azt mondták csalódtak Istenben, hogy Isten nincs velük, de jó volt látni, hogy voltak olyan emberek is, akik este megjelentek az Istentiszteleten. Én azt gondoltam, mikor láttam ezeket az embereket, hogy milyen körülmények kötött élnek, és milyen nehéz lehet az életük, mennyit csalódhattak, hogy ők annyira megvannak keseredve, be vannak zárkozva, hogy őket mi nem tudjuk elérni, de Isten másként gondolja, Ő mindenkit el tud érni.

Ő hozta el az embereket este az Istentiszteletre. Ő érintett meg szívüket, mert voltak akik döntést hoztak és mikor lehetőség volt, kimentek a kereszthez, letették a terheiket, és elmondták az átadó imádságot a lelkésszel együtt. Volt aki egy teli pohár ázott vizet kiöntött a keresztra alá, ezzel jelképezve a keserűségét Isten felé és merített friss vizet a pohárba, jelezvén, hogy szüksége van Istenre és tőle kér segítséget. Isten komolyan veszi ezeket a döntéseket, és ő munkálkodik fog a szívekben. Itt is megbizonyosodtam arról, hogy Isten milyen hatalmas, hogy neki semmi sem lehetetlen, hogy Ő mindenkit el tud érni, és el is akar! A végén tetszett az is, hogy kivittük a keresztra a ház elé, otthagyván az embereknek, hogy attól hogy mi elmentünk, Isten itt marad, ők bármikor kimehetnek a kereszthez imádkozni, vagy kivihetik a terheiket alá. Ez a pár nap biztos, hogy nem múlik el nyomtalanul az ott élők életében és a minénkben sem!

TÉLI IFI TÁBOR

Házigazda: Szolnoki ifi

Helyszín: Szolnok, Kassai u. 15.

Dátum: 2009. december 29-31.

Részvétel: Kötelező!

Bővebb infó rövidesen

a MIX honlapon, a MIX listán és a MIX újságban!

ITT A VÉGE...

TÁL CSALÁDI GYÜLEKEZET

► WEB GYŰJTÉS

Tudjátok, hogy a Tál család hány tagja tartozik a gyülekezetünkhöz? Először is az öreg Dik Tál, aki mindent irányítani akar, aztán ott van Protes Tál bácsi és fivére Szabo Tál, akik folyton ellenszegülnek és mindent meg akarnak változtatni. A húguk, Irri Tál, nyughatatlan bajkeverő a két fiával, Inzul Tállal és Molez Tállal együtt. Valahányszor felmerül egy új kérdés, Hezi Tál és felesége, Vege Tál várni akar vele még egy évet. Aztán ott van Imi Tál, aki folyton arra törekszik, hogy a mi gyülekezetünk pontosan olyan legyen, mint az összes többi.

Affek Tál néni túl sokat képzel magáról. Iker öccsei, Garan Tál és Han Tál pedig hamis ígéretekkel próbál új tagokat csalogatni a gyülekezetéhez. De azért nem minden családtag rossz.

Asszisz Tál testvér például kifejezetten segítőkészen intézi az egyházi ügyeket.

A dúsgazdag üzletember nagybácsi, Invesz Tál anyagi hozzájárulására mindig lehet számítani. A remek politikai érzékkel megáldott Reprezen Tál kiválóan képviseli a közösség ügyeit diplomáciai körökben.

Az elkötelezett Agi Tál nővér élen jár a térítésben. Medi Tálhoz bármikor fordulhat átgondolt és megnyugtató tanácsért, a szertartásokon az egyházi énekeket pedig Kán Tál dalolja, zenész fivére Trombi Tál (a kamasz Mu Tál átmenetileg nem énekel vele.) Sajnos a múlt év során három családtaggal is kevesebben lettünk: két unokatestvér, Dezer Tál és Konver Tál áttért más vallásra, a kilencven éves Exi Tál néni pedig végelgyengülésben elhunyt.

12

► IMPRESSZUM ► FŐSZERKESZTŐ: KHALED A. LÁSZLÓ ► MUNKATÁRSÁK: CSÁSZÁR JUDIT, GYURKÓ DONÁT, KHALED-TÖMÖRI BOGLÁRKA, SZTUPKAI GERGÓ ► MEGJELNIK SZEPTEMBERTŐL JÚNIUSIG ÉVENTE 10 ALKALOMMAL. ► EGY SZÁM ÁRA: 250 FORINT ► ELŐFIZETÉS EGY ÉVRE (A RÓZSASZÍN CSEKKEN A FŐSZERKESZTŐ NEVÉRE): 2500 FORINT ► CÍM: 1032 BUDAPEST, KISCELLI U. 73. ► E-MAIL: KHALED@VIPMAIL.HU ► HONLAP: [HTTP://MIX.METHODISTA.HU/MIXUJSAG](http://mix.methodista.hu/mixujzag)